

РЕШЕНИЕ

№ 3977

гр. София, 17.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10
състав**, в публично заседание на 20.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **5228** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 9б, чл. 4, ал. 1, във връзка с чл. 4, ал. 5 от Закона за местните данъци и такси, вр. чл. 144 от ДОПК, вр. чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба от [фирма], като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е ревизионен акт № СФР20-ТД26-28-(1)/12.03.2020 г., издаден от началник на отдел „Ревизии и събиране на вземания“ в дирекция „Общински приходи“. С обжалвания акт са установени задължения и лихви за просрочие към тях общо в размер на 218 210, 86 лв. за такса битови отпадъци за ревизирания период от 01.01.2014 г. – 31.12.2018 г. Актът е потвърден с решение № СОА20-РД28-12/14.05.2020 г. на кмета на Столичната община, в качеството му на решаващ орган по чл. 152, ал. 2 от ДОПК.

Жалбоподателят обжалва акта като издаден в противоречие с материалния закон. Претендират се разноси.

Ответникът – кметът на Столичната община изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия № СФР19-РД01-30/30.04.2019 г., изменена със заповед № СФР19-РД72-3/09.10.2019 г., издадени от инспектори в отдел „Ревизии и събиране на вземания“ в дирекция „Общински приходи на Столичната община“ е възложено извършването на ревизия на [фирма] за установяване на задължения за

данък недвижими имоти и такса битови отпадъци а периода 01.01.2014 г. – 31.12.2018 г. Обект на ревизията са нежилищните имоти на дружеството. Установено е, че дружеството е подало декларация вх. № 530/17.11.2006 г. по чл. 17, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси, декларирана е земя с отчетна стойност 599 070, 73 лв. за имот, представляващ урегулиран поземлен имот с площ от 2864 кв.м., съставляващ УПИ 7-418, в кв. 13 по плана на местност „Б. – 4 км.“, като имотът е придобит съгласно нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 19, том 5, рег. № 12250, дело № 746 от 08.11.2006 г. Установява се, че за имота е подадена коригираща декларация по чл. 17, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси вх. № 140009/589/13.12.2006 г., с променена отчетна стойност на земята на 586 749 лв. Подадена е декларация по чл. 14 от Закона за местните данъци и такси вх. № 070027/1403/10.06.2010 г., с която е декларирана земя със следните характеристики – площ 2864 кв.м., с изградена инфраструктура, състояща се от електрификация, водопровод, канализация, трайна пътна настилка. В хода на ревизионното производство е установено, че за периоди 01.01.2014 г. – 31.12.2014 г., 01.01.2015 г. – 31.12.2015 г., 01.01.2016 г. – 31.12.2016 г. от страна на дружеството не са представени синтетични и аналитични оборотно ведомости или други счетоводни справки, от които да е установена отчетната стойност на разглеждания имот. За 2014 г. и 2016 г. са представени годишни финансови отчети с бележки и пояснения към тях, от които е установено, че отчетната стойност на имота е в размер на 587 хиляди лева за периода 01.01.2014 г. – 31.12.2016 г., което съответства на декларираната стойност. За периода 01.01.2017 г. – 31.12.2017 г., 01.01.2018 г. – 31.12.2018 г. са представени синтетично оборотни ведомости и справки за сметки за отчитане на ДМА, като разглеждания имот за 2017 г. се отчита по сметка 201 земи/терени, подсметка 201/0001 с отчетна стойност 586 749 лв., която съответства на декларираната стойност. От дружеството са представени писмени обяснения, в които е посочено, че след решение № 2611/13.12.2017 г. на Софийския апелативен съд отчетната стойност на ревизирания имот е трансформирана във вземане от Б., като в представения счетоводен баланс към 31.12.2018 г. статия земя е със стойност 0. За ревизираните периоди на дружеството не са определени дължими задължения за данък недвижими имоти. Установени са внесени задължения за ревизирания период в размер на 5225, 70 лв. За 2014 г. за дружеството е определено задължение за такса за битови отпадъци в размер на 2112, 30 лв. Установено е, че за имота е била подадена декларация вх. № И.-2600-4397/26.11.2013 г. по чл. 23, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, с която е заявено ползването на 2 съда за битов отпадък с вместимост 1100 л. и с кратност на извозване 3 пъти седмично. За 2015 г. за дружеството е определено задължение за такса за битови отпадъци в размер на 2135, 77 лв. Установено е, че за имота е била подадена декларация вх. № И.-2600-6158/02.12.2014 г. по чл. 23, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, с която е заявено ползването на 2 съда за битов отпадък с вместимост 1100 л. и с кратност на извозване 3 пъти седмично. За 2016 г. за дружеството е определено задължение за такса за битови отпадъци в размер на 3696, 52 лв. Установено е, че за имота е била подадена декларация вх. № И.-2600-5799/30.11.2015 г. по чл. 24, ал. 1 от НОАМТЦУПСО. За 2017 г. за дружеството е определено задължение за такса за битови отпадъци в размер на 2347 лв. Установено е, че за имота е била подадена декларация вх. № И.-2600-6158/02.12.2014 г. по чл. 23, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, с която е заявено ползването на 2 съда за битов отпадък с вместимост 1100 л. и с кратност на извозване 3 пъти седмично. За 2018 г. за дружеството е определено

задължение за такса за битови отпадъци в размер на 5867, 49 лв. Установено е, че за имота е била подадена декларация вх. № СФИ17-ТД26-6633/13.04.2018 г. по чл. 23, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, с която е заявено ползването на 1 съд за битов отпадък с вместимост 1100 л и с кратност на извозване 1 път седмично. При съобразяване на обстоятелството на определен размер на задълженията от 16 159, 08 лв., на внесена сума в размер на 16 954, 05 лв., на сума за довносяне в размер на 2933, 75 лв., на сума за възстановяване от 3728, 72 лв., на размер на задължението за лихва от 469, 56 лв., на внесена лихва от 97, 54 лв., на сума за довносяне на лихва в размер на 372, 02 лв., след прихващане на надвнесената сума за главница за такса за битови отпадъци за 2015 г. от дължимата сума за главница за такса битови отпадъци за 2018 г., е останал остатък за възстановяване в размер на 794, 97 лв.

В хода на ревизионното производство е установено, че с декларация вх. № 2191/20.09.2012 г. по чл. 14 от Закона за местните данъци и такси дружеството е декларирало имот, находящ се в [населено място], район „С.“, [улица] – друга нежилищна сграда на 10 етаж, представляваща централен офис на „А. Б.“, дата на придобиване 20.07.2012 г., построена през 2011 г., с отчетна стойност 43 615 553, 46 лв. Подадена е коригираща декларация по чл. 14, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси вх. № 7221/3893/28.02.2013 г., въз основа на която е променена отчетната стойност на сградата на 37 914 844, 34 лв. В хода на ревизионното производство е установено, че за периоди 01.01.2014 г. – 31.12.2014 г., 01.01.2015 г. – 31.12.2015 г., 01.01.2016 г. – 31.12.2016 г. от страна на дружеството не са представени синтетични и аналитични оборотно ведомости или други счетоводни справки, от които да е установена отчетната стойност на разглеждания имот. За 2014 г. и 2016 г. са представени годишни финансови отчети с бележки и пояснения към тях, от които е установено, че отчетната стойност на имота е в размер на 37 915 хиляди лева за периода 01.01.2014 г. – 31.12.2016 г., което съответства на декларираната стойност. За периода 01.01.2017 г. – 31.12.2017 г., 01.01.2018 г. – 31.12.2018 г. са представени синтетично оборотни ведомости и справки за сметки за отчитане на ДМА, като разглеждания имот за 2017 г. се отчита по сметка 201 земи/терени, подсметка 201/0001 с отчетна стойност 37 914 844, 34 лв., която съответства на декларираната стойност. От дружеството са представени писмени обяснения, в които е посочено, че след решение № 2611/13.12.2017 г. на Софийския апелативен съд отчетната стойност на ревизирувания имот е трансформирана във вземане от Б., като в представения счетоводен баланс към 31.12.2018 г. статия земя е със стойност 0. За ревизираните периоди на дружеството не са определени дължими задължения за данък недвижими имоти. Установени са платени суми за данък недвижими имоти в размер на 337 679, 05 лв. За 2014 г. за дружеството е определено задължение за такса за битови отпадъци в размер на 144 533, 44 лв., установена е внесена сума в размер на 144 533, 44 лв., като по този начин определената сума за довносяне е в размер на 0.00 лв. Установено е, че за имота е била подадена декларация вх. № И.-2600-4397/26.11.2013 г. по чл. 23, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, с която е заявено ползването на 2 съда за битов отпадък с вместимост 1100 л и с кратност на извозване 3 пъти седмично. За 2015 г. за дружеството е определено задължение за такса за битови отпадъци в размер на 146 050, 03 лв., установена е внесена сума в размер на 142 030, 03 лв., като по този начин определената сума за довносяне е в размер на 4020 лв. Установено е, че за имота е била подадена декларация вх. № И.-2600-6158/02.12.2014 г. по чл. 23, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, с която е заявено ползването на 2 съда за битов отпадък с

вместимост 1100 л и с кратност на извозване 3 пъти седмично. За 2016 г. за дружеството е определено задължение за такса за битови отпадъци в размер на 238 863, 52 лв., установена е внесена сума в размер на 238 863, 52 лв., като по този начин определената сума за довносяне е в размер на 0.00 лв. Установена е лихва в размер на 6303, 35 лв., внесена е лихва в същия размер, като по този начин е определена лихва за внасяне в размер на 0.00 лв. Установено е, че за имота е била подадена декларация вх. № И.-2600-5799/30.11.2015 г. по чл. 24, ал. 1 от НОАМТЦУПСО. За 2017 г. за дружеството е определено задължение за такса за битови отпадъци в размер на 152 999, 38 лв., установена е внесена сума в размер на 152 999, 38 лв., като по този начин определената сума за довносяне е 0.00 лв. Установено е задължение за лихва в размер на 10, 67 лв., внесена е лихва в същия размер, като по този начин определеното задължение за довносяне за лихва е в размер на 0.00 лв. Установено е, че за имота е била подадена декларация вх. № И.-2600-6158/02.12.2014 г. по чл. 23, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, с която е заявено ползването на 2 съда за битов отпадък с вместимост 1100 л и с кратност на извозване 3 пъти седмично. За 2018 г. за дружеството е определено задължение за такса за битови отпадъци в размер на 379 148, 444 лв. Установена е внесена сума в размер на 189 574, 22 лв., като по този начин е установена сума за довносяне в размер на 189 574, 22 лв. Установено е задължение за лихва в размер на 24 039, 06 лв. Установено е, че за имота е била подадена декларация вх. № СФИ17-ТД26-6633/13.04.2018 г. по чл. 23, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, с която е заявено ползването на 1 съд за битов отпадък с вместимост 1100 л и с кратност на извозване 1 път седмично.

Оплакванията на жалбоподателя са относно начислените задължения за такса за битови отпадъци. Всъщност наличието на спор за собственост по отношение на процесния имот обосновава оплакването на жалбоподателя за недължимост на данъка за недвижими имоти, доколкото и съобразено отразеното в жалбата, за посочения период, той не е бил собственик на имота, нито пък ползвател с учредено право на ползване. Като доказателство по спора е представено решение от 04.06.2015 г. по гр.д. № 17 599 от 2011 г. на Софийския градски съд, с което е отхвърлен като неоснователен предявения от Българската академия на науките срещу [фирма] иск с правно основание чл. 108 от Закона за собствеността за признаване за установено, че Българската академия на науките е собственик на недвижим имот УПИ 7-418 ок кв. 13 по плана на [населено място], м. „Б. – 4ти километър“ с площ от 2864 кв.м. С решение № 31/06.01.2016 г. е отменено решението от 04.06.2015 г. по гр.д. № 17 599 от 2011 г. на Софийския градски съд, и вместо него е прието за установено, на основание чл. 124, ал. 1 от ГПК по отношение на [фирма], че Българската академия на науките е собственик на следния недвижим имот – улегулиран поземлен имот 7-418 от кв. 13 по ЗРКП на [населено място], м. „Б. – 4ти километър“, като на основание чл. 108 от Закона за собствеността [фирма] е осъдено да предаде владението на посочения имот на Българската академия на науките, признава на основание чл. 72, ал. 3 от Закона за собствеността правото на [фирма] да задържи имота до заплащане от Българската академия на науките на [фирма] на направените в него подобрения на стойност 43 615 553, 46 лв. Това решение е било допуснато до касационно обжалване само в частта, с която е признато правото на [фирма] за задържане на процесния имот до заплащането от Българската академия на науките на посоченото дружество на направените в него подобрения. С решение № 199/14.11.2016 г., постановено по гр.д. № 1998 от 2016 г. на Върховния касационен съд, гражданска колегия, 1 отделение, е

отменено решение № 31 от 06.01.2016 г. по гр.д. № 4168/2015 г. на Софийския апелативен съд, 10 състав в частта му, с която на [фирма] е признато право на задържане на ревандикирания имот до заплащане на извършени в него подобрения в размер на 43 615 553, 46 лв., като делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на Софийския апелативен съд. С решение № 2611 от 13.12.2017 г., постановено по гр.д. № 5489/2016 г. на Софийския апелативен съд, гражданска колегия, 4 състав, е признато на основание чл. 72, ал. 3 от Закона за собствеността правото на [фирма] да задържи имота, предмет на уважен ревандикационен иск с въззивно решение, постановено по гр.д. № 4168/2015 г. на Софийския апелативен съд, 10 състав, до заплащане от Българската академия на науките на [фирма] на направените в имота подобрения на стойност 38 238 211 лв.

Ревизионният акт е потвърден с решение № СОА20-РД28-12/14.05.2020 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт и е процесуално допустима.

По същество същата е частично основателна в частта на установените задължения за такса битови отпадъци за 2018 г. в размер на 189 574, 22 лв. и установените лихви в размер на 24 039, 06 лв. Жалбата следва да се отхвърли като неоснователна в частта на установените задължения за такса битови отпадъци за 2015 г. в размер на 4020 лв.

Жалбоподателят не обосновава оплакването си с обстоятелството не липсата на реалното предоставяне на услугите по чл. 62 от Закона за местните данъци и такси за процесния период от Столичната община, нито пък с обстоятелството на неправилното определяне на размера на таксата за битови отпадъци. Следва да се съобрази обстоятелството, че задълженията за такса битови отпадъци не са определени за декларирувания от дружеството с декларация вх. № 530/17.11.2006 г. по чл. 17, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси имот, представляващ земя с отчетна стойност 599 070, 73 лв. за имот, представляващ урегулиран поземлен имот с площ от 2864 кв.м., съставляващ УПИ 7-418, в кв. 13 по плана на местност „Б. – 4 км.“, като имотът е придобит съгласно нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 19, том 5, рег. № 12250, дело № 746 от 08.11.2006 г. Задълженията за такса за битови отпадъци са определени за декларирувания с декларация вх. № 2191/20.09.2012 г. по чл. 14 от Закона за местните данъци и такси имот, находящ се в [населено място], район „С.“, [улица] – друга нежилищна сграда на 10 етаж, представляваща централен офис на „А. Б.“, дата на придобиване 20.07.2012 г., построена през 2011 г., с отчетна стойност 43 615 553, 46 лв. За 2014 г. дружеството е подало декларация вх. № И.-2600-4397/26.11.2013 г. по чл. 23, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, с която е заявено ползването на 2 съда за битов отпадък с вместимост 1100 л и с кратност на извозване 3 пъти седмично. За 2015 г. за дружеството е подало декларация вх. № И.-2600-6158/02.12.2014 г. по чл. 23, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, с която е заявено ползването на 2 съда за битов отпадък с вместимост 1100 л и с кратност на извозване 3 пъти седмично. За 2016 г. дружеството е подало декларация вх. № И.-2600-5799/30.11.2015 г. по чл. 24, ал. 1 от НОАМТЦУПСО. За 2017 г. за дружеството е подало декларация

вх. № И.-2600-6158/02.12.2014 г. по чл. 23, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, с която е заявено ползването на 2 съда за битов отпадък с вместимост 1100 л и с кратност на извозване 3 пъти седмично. За 2018 г. дружеството е подало декларация вх. № СФИ17-ТД26-6633/13.04.2018 г. по чл. 23, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, с която е заявено ползването на 1 съд за битов отпадък с вместимост 1100 л и с кратност на извозване 1 път седмично. Като доказателство по спора е представено решение от 04.06.2015 г. по гр.д. № 17 599 от 2011 г. на Софийския градски съд, с което е отхвърлен като неоснователен предявения от Българската академия на науките срещу [фирма] иск с правно основание чл. 108 от Закона за собствеността за признаване за установено, че Българската академия на науките е собственик на недвижим имот УПИ 7-418 ок кв. 13 по плана на [населено място], м. „Б. – 4ти километър“ с площ от 2864 кв.м. С решение № 31/06.01.2016 г. е отменено решението от 04.06.2015 г. по гр.д. № 17 599 от 2011 г. на Софийския градски съд, и вместо него е прието за установено, на основание чл. 124, ал. 1 от ГПК по отношение на [фирма], че Българската академия на науките е собственик на следния недвижим имот – улегулиран поземлен имот 7-418 от кв. 13 по ЗРКП на [населено място], м. „Б. – 4ти километър“, като на основание чл. 108 от Закона за собствеността [фирма] е осъдено да предаде владението на посочения имот на Българската академия на науките, признава на основание чл. 72, ал. 3 от Закона за собствеността правото на [фирма] да задържи имота до заплащане от Българската академия на науките на [фирма] на направените в него подобрения на стойност 43 615 553, 46 лв. Това решение е било допуснато до касационно обжалване само в частта, с която е признато правото на [фирма] за задържане на процесния имот до заплащането от Българската академия на науките на посоченото дружество на направените в него подобрения. С решение № 199/14.11.2016 г., постановено по гр.д. № 1998 от 2016 г. на Върховния касационен съд, гражданска колегия, 1 отделение, е отменено решение № 31 от 06.01.2016 г. по гр.д. № 4168/2015 г. на Софийския апелативен съд, 10 състав в частта му, с която на [фирма] е признато право на задържане на ревандикирания имот до заплащане на извършени в него подобрения в размер на 43 615 553, 46 лв., като делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на Софийския апелативен съд. С решение № 2611 от 13.12.2017 г., постановено по гр.д. № 5489/2016 г. на Софийския апелативен съд, гражданска колегия, 4 състав, е признато на основание чл. 72, ал. 3 от Закона за собствеността правото на [фирма] да задържи имота, предмет на уважен ревандикационен иск с въззивно решение, постановено по гр.д. № 4168/2015 г. на Софийския апелативен съд, 10 състав, до заплащане от Българската академия на науките на [фирма] на направените в имота подобрения на стойност 38 238 211 лв.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според

подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. Обектите, които не се облагат с данък недвижими имоти са изрично посочени в чл. 10, ал. 2, ал. 3 и ал. 4. Съобразно ал. 2 не се облагат с данък поземлените имоти, заети от улици, пътища от републиканската и общинската пътни мрежи и железопътната мрежа, до ограничителните строителни линии. Не се облагат с данък и поземлените имоти, заети от водни обекти, държавна и общинска собственост. Съгласно ал. 3 не се облагат с данък земеделските земи и горите, с изключение на застроените земи - за действително застроената площ и прилежащия ѝ терен. Съгласно ал. 4 не се облагат с данък недвижимите имоти с данъчна оценка до 1680 лв. включително. Както в хода на административното производство, така и в хода на производството пред тази съдебна инстанция не съществува и не е възниквал спор между страните относно обстоятелството на приложимост на изключващите норми по чл. 10, ал. 2, ал. 3 или ал. 4 от Закона за местните данъци и такси. Както и се посочи по-горе в мотивите на това решение, оплакването на жалбоподателя е във връзка с обстоятелството, че през процесния период дружеството не е бил собственик на имота. Съгласно чл. 11, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси данъчно задължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти. Не се спори по отношение на обстоятелството, че имотът подлежи на облагане с данък, при съобразяване на обстоятелството на неприложимост на чл. 10, ал. 2, ал. 3 и ал. 4 от Закона за местните данъци и такси. Обстоятелството, че за процесния период е вероятно жалбоподателят да е бил лишен от владението на имота си не обуславя незаконосъобразност на обжалвания акт, при изричната норма на чл. 13 от Закона за местните данъци и такси, съобразно която данъкът се дължи независимо дали недвижимите имоти се използват или не. Логиката на посочената правна норма е напълно ясна и не поражда съмнение относно приложимостта си, а именно данъкът е дължим поради връзката, която съществува между обекта и субекта на данъчното облагане, като се подчертава обстоятелството на без значение дали имотът се ползва или не. Това е обстоятелство, което показва, че законодателят не се интересува за обстоятелствата, за причината, поради която не се ползва имота – дали това се дължи на личната воля на собственика на имота или се дължи на обстоятелство, което е извън неговата лична воля. В тази връзка при наличието на спор за собственост на имота, какъвто спор е съществувал по отношение на процесния имот, за процесния имот, не е в правомощието и компетентността на съответните административни органи да направят обективната и обоснована преценка на кого принадлежи имота. Пред тях са подадени декларации по чл. 14 от Закона за местните данъци и такси за 2014 г., 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г. За всяка една от посочените години са подадени и декларации по чл. 23, ал. 1 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столичната община, като е деклариран имот – земя и

сграда, находящ се в [населено място], район „С.“, [улица]. Това е и обстоятелството, което е трябвало да съобразят и са съобразили органите от администрацията на Столичната община. Действително, данъкът е публично правно задължение, което се дължи от собственика на имота, който собственик, обаче противно на волята си за определен период е възможно да е бил лишен от владението си върху имота, но за тези случаи законът не е предвидил изрична норма, която да предвижда отпадане на задължението за плащане на данък недвижими имоти. В тази връзка съдът съобразява и мотивите, които се съдържат в решение № 11 от 26 ноември 2013 г. по конституционно дело № 20/2013 г. на Конституционния съд. Съобразно мотивите на това решение нормата на чл. 10, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси установява принцип, който е в съответствие с чл. 60, ал. 1 от Конституцията, която изрично предвижда възможността гражданите да бъдат облагани за притежаваното от тях имущество, като тя не регламентира различни данъчни режими за отделните обекти, подлежащи на облагане, нито пък установява данъчни облекчения. В своята практика Конституционният съд е приел, че е въпрос на законодателна воля отделните групи данъчни субекти да бъдат различно третираны, доколкото това се извършва единствено и само със закон (решение на Конституционния съд № 12 от 1994 г. по конституционно дело № 12 от 1994 г.). Съдът също така приема, че създадените със закон данъчни уредби не са противоконституционни, както и че данъчните облекчения и утежнения могат да се установяват само със законодателен акт на Народното събрание (решение на Конституционния съд № 3 от 1996 г. по конституционно дело № 2 от 1996 г.). По отношение на местните данъци, съдът застава на разбирането, че размерът на данъка се обуславя от стойността на обекта, която не се влияе за какви нужди се използва, както и че начинът на използване не е елемент от стойността (решение на Конституционния съд № 9 от 1996 г. по конституционно дело № 9 от 1996 г.). Съгласно чл. 298 от ГПК решението на гражданския съд не обвързва общината тъй като тя не е била страна по спора между [фирма] и българската академия на науките. Съгласно чл. 298 от ГПК решението влиза в сила само между същите страни, за същото искане, и на същото основание. За целите на данъчното облагане за процесния период 2014 г. носител на задължението за такса битови отпадъци е лицето, декларирало имота по реда на чл. 14 от Закона за местните данъци и такси. Така направените изводи в тази им част се отнасят само за процесния период 2014 г., доколкото за периода 2018 г., включително и по време на ревизионното производство на ревизиращите органи е ясно обстоятелството относно това на кого принадлежи правото на собственост върху процесния период. С решение № 31/06.01.2016 г. е отменено решението от 04.06.2015 г. по гр.д. № 17 599 от 2011 г. на Софийския градски съд, и вместо него е прието за установено, на основание чл. 124, ал. 1 от ГПК по отношение на [фирма], че Българската академия на науките е собственик на следния недвижим имот – улегулиран поземлен имот 7-418 от кв. 13 по ЗРКП на [населено място], м. „Б. – 4ти километър“, като на

основание чл. 108 от Закона за собствеността [фирма] е осъдено да предаде владението на посочения имот на Българската академия на науките, признава на основание чл. 72, ал. 3 от Закона за собствеността правото на [фирма] да задържи имота до заплащане от Българската академия на науките на [фирма] на направените в него подобрения на стойност 43 615 553, 46 лв. В този смисъл е и решение № 1099 от 28.01.2019 г. на Върховния административен съд по адм.д. № 12904/2017 г., решение № 7227/!5.05. 2019 г. на Върховния административен съд по адм.д. № 1979/2019 г. Съгласно чл. 11, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси данъчнозадължени лица за данък върху недвижимите имоти са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти, съгласно чл. 64, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси таксата за битови отпадъци по чл. 62 се заплаща от лицата по чл. 11. Дори и в хода на ревизионното производство, на ревизиращите органи е било известно решение № 31/06.01.2016 г., с което е отменено решението от 04.06.2015 г. по гр.д. № 17 599 от 2011 г. на Софийския градски съд, и вместо него е прието за установено, на основание чл. 124, ал. 1 от ГПК по отношение на [фирма], че Българската академия на науките е собственик на следния недвижим имот – улегулиран поземлен имот 7-418 от кв. 13 по ЗРКП на [населено място], м. „Б. – 4ти километър“, като на основание чл. 108 от Закона за собствеността [фирма] е осъдено да предаде владението на посочения имот на Българската академия на науките, признава на основание чл. 72, ал. 3 от Закона за собствеността правото на [фирма] да задържи имота до заплащане от Българската академия на науките на [фирма] на направените в него подобрения на стойност 43 615 553, 46 лв. Неотносимо по спора е обстоятелството на признатото право на задържане, несъмнено то е различно от установеното право на собственост, респективно право на ползване.

При съобразяването на посочените обстоятелства, обжалваният акт, в частта му, с която се установяват задължения за такса битови отпадъци за процесния имот, за 2018 г. в размер на 189 574, 22 лв., включително и начислените лихви в размер на 24 039, 06 лв., е незаконосъобразен.

Искане за разноски е направено от жалбоподателя по спора, искането за разноски е в размер общо на 7250 лв., които разноски включват платената държавна такса в размер на 50 лв., възнаграждение за адвокат съобразно представен договор за правна помощ в размер на 7200 лв. Разноските на жалбоподателя следва да се присъдят съобразно уважената част от жалбата, като определени по този начин, те са в размер на 6357, 19 лв.

Искане за присъждане на разноски е направено и от ответника по спора, като на същия следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт съобразно отхвърлената част от жалбата, в размер на 511, 40 лв.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 160, ал. 1, предл. второ от ДОПК съдът,

РЕШИ

ОТМЕНЯ ревизионен акт № СФР20-ТД26-28-(1)/12.03.2020 г., издаден от началник на отдел „Ревизии и събиране на вземания“ в дирекция „Общински приходи“, с който се установяват задължения за такса битови отпадъци за декларирания с декларация вх. № 2191/20.09.2012 г. по чл. 14 от Закона за местните данъци и такси имот, находящ се в [населено място], район „С.“, [улица] – друга нежилищна сграда на 10 етажа, представляваща централен офис на „А. Б.“, за 2018 г., в размер на 189 574, 22 лв., включително и начислените лихви в размер на 24 039, 06 лв.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] № СФР20-ТД26-28-(1)/12.03.2020 г., издаден от началник на отдел „Ревизии и събиране на вземания“ в дирекция „Общински приходи“, с който се установяват задължения за такса битови отпадъци за декларирания с декларация вх. № 2191/20.09.2012 г. по чл. 14 от Закона за местните данъци и такси имот, находящ се в [населено място], район „С.“, [улица] – друга нежилищна сграда на 10 етажа, представляваща централен офис на „А. Б.“, за 2015 г. в размер на 4020 лв.

ОСЪЖДА Столичната община да заплати на [фирма] направените по делото разноси в размер на 6357, 19 лв.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Столичната община възнаграждение за юрисконсулт в размер на 511, 40 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: